

ದೀರ್ಘ ಕಾಲ ಗೆಯ್ಯೆ ಮಾಡಿದವರು. ತಾನೆಲ್ಲ ನಿಭಾಯಿಸಬಲ್ಲೆ ಎಂಬ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವೇ ಅವರ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಜ್ವರವೊಂದು ಬಂದು ಹೋದ ಬಳಿಕ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರು, 'ಇನ್ನು ಮುಂದೇನು ಗತಿ...' ಎಂದು ಆತಂಕಪಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಗರದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೀಗಾಗಿರುವುದು ಖಿನ್ನತೆಯ ಲಕ್ಷಣ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದ್ದ. 'ತನ್ನೊಡನೆ ಒಂದೆರಡು ವಾರ ಇದ್ದು ಹೋಗು' ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಮಗನ ಮನೆಯೆಂಬ ಖುಷಿಯಿಂದಲೇ ಬಂದ ಅಮ್ಮನಿಗೆ, ತನಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಕೊರಗು ಕಾಡುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. 'ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರು ವೈದ್ಯರಿದ್ದಾರೆ, ಹೇಗೂ ಇದು ಅಪರಿಚಿತ ನಗರವಾದ್ದರಿಂದ ನೀನೊಮ್ಮೆ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದರೆ ನಷ್ಟವೇನಿಲ್ಲ ನೋಡಮ್ಮಾ...' ಎಂದು ಅಮ್ಮನನ್ನು ರಮಿಸಿದ. ತನಗೆ ಶಕ್ತಿಯು ವಾಪಸ್ ಬರುವುದಾದರೆ, ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕಾಣಲೇನು

ಅಡ್ಡಿ ಎಂದು ಬಗೆದು ಅಮ್ಮ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕಾಣಲು ಒಪ್ಪಿದರು.

ವೈದ್ಯರ ಕ್ಲಿನಿಕ್ ಒಂದು ಕಿಕ್ಕಿರಿದ ಬಸ್‌ನಂತೆ ಜನರಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕಿತ್ತೆಗಾಗಿ ಬಂದವರು, ಔಷಧಿಯ ಅಡ್ಡಪರಿಣಾಮಗಳಿಂದಾಗಿ ಬಳಲುವವರು, ನಿರ್ದಯ ಔಷಧಿಯಿಂದಾಗಿ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟಪಡುವವರು ಅಲ್ಲಿದ್ದರು. ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬೈಯುತ್ತ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಸುತ್ತಿದ್ದರು. ರೋಗಿಯೊಡನೆ ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಟೋಪಿಕ್ ಕೊಡುವ ಪರಿಪಾಠ ಅಲ್ಲಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೂರದೂರುಗಳಿಂದ ಬಂದ ರೋಗಿಗಳು ಕಾರಿಡಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ದುಪ್ಪಟ್ಟಾ ಬಿಡಿಸಿ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೆ ಅಪಾಯಿಂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ, ವೈದ್ಯರು ಸುಮಾರು ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ ಕ್ಲಿನಿಕ್‌ಗೆ ಬಂದರು. ಕೊನೆಗೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲದೇ ವೈದ್ಯರು ಇಬ್ಬರು ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಏಕಕಾಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ

ಕೊಠಡಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಇತ್ತ ಒಬ್ಬರ ಬಳಿ ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಮಾತನಾಡಿದ ವೈದ್ಯರು, ಇನ್ನೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರೊಡನೆ ಮತ್ತೆರಡು ನಿಮಿಷ ಮಾತನಾಡಿ, ಚೀಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಡುತ್ತಾ ಹೋದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದರೆ ಸಾಕು ಎಂದುಕೊಂಡವರೇ ಅನೇಕರು.

ಮಾನಸಿಕ ಅನಾರೋಗ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ರೋಗಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದ ಲಾಭ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ವೃತ್ತಿಪರತೆಯೂ ಅಲ್ಲ, ಮಾನವೀಯತೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಸಮಾಲೋಚಕರ, ಮನಶ್ಚಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ತೀವ್ರ ಕೊರತೆಯಿದ್ದಾಗ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಮೂಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು.

ಶೀತವೋ, ಕೆಮ್ಮೋ, ಜ್ವರವೋ ಬಂದರೆ ವೈದ್ಯರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಕ್ಕ ಔಷಧಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದು ಗುಣವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಮತೋಲನವು ಏರುಪೇರಾದಾಗ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿರುವ ನಂಬಿಕೆಯ ಪದರವೇ ಅಲ್ಲಾಡಿ ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. 'ತಮಗೇನು ಬೇಕು' ಎಂದು ಹೇಳಲಾರದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವವರು ಮನಶ್ಚಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರನ್ನೋ ಸಮಾಲೋಚಕರನ್ನೋ ಅರಸಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹವರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಎಂಪಥಿ (empathy) ಅಥವಾ ಪರಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ತೀರಾ ಅಗತ್ಯ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಹಜವಾಗಿ ಒಲಿದು ಬರದೇ ಇರುವ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಲೆಯನ್ನು ಸಮಾಲೋಚನೆಯ ಕೋರ್ಸುಗಳು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಕೋರ್ಸು ಮುಗಿದ ಬಳಿಕವೂ, ತನ್ನಿಂದ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ನೋವಾಗದೇ ಇರಲಿ ಎಂಬ ಆಶಯದೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದಾಗ, ಖಂಡಿತಾ ಅಂತಹವರು ರೋಗಿಗಳ ಬಳಿ ಒರಟಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇರಿಯುವ ಮಾತುಗಳು ಅವರಿಂದ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರವಾಗಲಿ, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಸೂತ್ರಗಳೇ ಆಗಲಿ, ಸಮಾಲೋಚಕರ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕಟ್ಟಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಲಾಗದು.

ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದ ನಯವು ಒರಟಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಇರುವುದು ಸಮಾಲೋಚಕರ, ಮನಶ್ಚಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಸಮಾಲೋಚಕರ ಮತ್ತು ಮನಶ್ಚಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕಬಾರದು ಎಂಬ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಅರಿವು ಕಾರ್ಯಾಗಾರಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಬಯಸಿ ಹೋಗುವವರು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಆಯ್ಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬ ಅರಿವನ್ನೂ ಮೂಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in